

Petr Nacházel

Poutník IV

„Máte nám toho hodně co vyprávět...“ Řekl jsem k Poutníkovi, který ležel bez šatů na speciálním lůžku. Byl přikurtovaný titanovými sponami. Jen na několika místech byla vidět jeho bílá suchá kůže.

Podíval se na mne, ale nic neřekl. Jeho pohled byl velmi nepříjemný, za ta léta, co pracuji na vládních projektech, jsem toho viděl spoustu, ale tohle bylo něco zcela mimořádného. V jeho očích bylo tolik zloby, nenávisti, vzteku a pohrdání, že to až bralo dech.

Poutník nemluvil. Přemýšleli jsme s plukovníkem, jak mu rozvázat jazyk. Plukovník navrhoval, že by na něj pustil jeho specialisty a kdyby ani to nepomohlo, tak že se dají koupit služby jistých lidí, kteří...

„Já vím.“ Přerušil jsem ho. Když jsem se od něho vrátil a zapadlo za mnou několik bezpečnostních dveří. „Kteří rozváží jazyk každému.“ Plukovník pokýval na znamení souhlasu.

„To nechci.“ Zamyslel jsem se. „Já chci od něj nějakou spolupráci. Chápete?“

„Ne.“

„Tak použijte mozek!“ Řekl jsem vztekle. Wolf na to nijak nereagoval. Chodil po velině sem a tam.

„Co Karolína?“ Zeptal se.

„Ta nám toho moc neřekne. Když se to tak vezme, je to ještě embryo...“ Plukovník se udiveně zatvářil a poškrábal se protézou na hlavě. To nemám rád. Ta jeho protéza je odporná, nosí tam hák. Vypadá jako pirát v saku. Uniformu nenosí.

„Jako Poutník je hrozně mladá, pár týdnů. Je jako embryo...“

„Pěkný embryo! Víte kolik nám zabila lidí?“

„Ale chytila ho!“ Namítnul jsem.

„Kdybychom tam nepřilítli, tak by zase upláchnul!“ Hájil svůj názor plukovník.

„Možná. Bůhví, co by se stalo. Čert aby se v nich vyznal. Stejně si myslím, že nemá smysl, abychom Poutníka vystavovali mučení. Nic z něj nedostanem.“

„Ale něco z něj dostat musíme. Musíme na něj něco vymyslet!“

XXXXX

Odebral jsem se zase za tím prevítem. Prošel jsem několika bezpečnostními koridory. Místo, kde je ten sviňák vězněn, je velice důmyslně vymyšlené. Je to svět sám pro sebe. Není možné se z něj prakticky dostat. Nevede tam žádná klimatizace, žádné odpadní roury. Je jen jedna cesta a ta je neustále střežena.

Buňky kde jsou oba umístění, dělí čtyřmetrová železobetonová zeď. Je tam ale víc železa než betonu... Nejsou navzájem spojené. Nevidí na sebe, ani spolu nemůžou nijak komunikovat. Než se dostanu k buňce, tak procházím třemi kontrolami.

První, vnější, to jsou dva metry tlustá trezorová vrata. Nic, ani sebelepší trhavina je nemůže prorazit. Pak následuje druhá. Ta je tvořena pěti tlustými mřížemi, které jsou metr od sebe. A třetí vnitřní. To jsou metr tlustá železná vrata. Otevírají se pouze z venku. Když chci ukončit návštěvu, tak vyřukám na klávesnici kód a dveře se otevrou. Jinak to nejde. Buňku a velín spojuje úzký průzor z neprůstřelného zdvojeného skla, který chrání plamenomety a skluzu na ruční granáty.

Samotná buňka je místnost sedm metrů v průměru. Je celá z neomítaného železobetonu. Panuje tam těžký vzduch. Občas tam umístíme nějaký odvlhčovač, ale ne kvůli našemu vězni, ale kvůli zařízení. Nechceme, aby nám to tam začlo reznout, nebo jinak narušovat bezpečnost.

Poutník mě tak nefascinuje jako doktora. Je to pro mne problém, teď už sice menší, ale stále problém. Způsobil mi to, že jsem mrzák a můj rodinný život taky nestojí za nic. Otevřely se přede mnou vrata vnitřního okruhu. Známý odér mě udeřil do nosu. Poutník nesmrdí jako jiní lidé, nepotí se, nebo se nepotí tolik, ale smrádek tu je.

Dveře se zavřely.

Z bezpečnostního důvodu k němu chodíme beze zbraně. Byl bych nerad, aby se zmocnil byť jen pistole a vzal rukojmí. Pro tuto situaci platí jen jedna směrnice: nevyjednávat. Rukojmí by bylo bezbolestně zlikvidováno a Poutník by dostal co proto. Všichni, kdo vstupují do „jámy lvové“, tak jsme totiž překřtili buňku, o tom vědí. To je riziko povolání.

K Poutníkovi taky nechodí každý. Smíme tam jen já, doktor a pak dva další lékaři a dva členové obsluhujícího personálu. Když tu byl kancléř, tak se zastavil u dveří vnitřního okruhu, shledal, že je vše v pořádku a pak Poutníka pozoroval z velína. Natočili jsme mu ho přímo naproti bezpečnostnímu sklu a jeho tvář přitáhli kamerou. Kancléř byl ohromen, jaké bezpečnostní prvky vězeň vyžaduje. Když ho pozoroval, tak se tvářil všelijak, byl jím zhnusen ale zároveň i ohromen.

Vždy, když se tam ocitnu sám, tak mám takový divný pocit. Netrpím klaustrofobií, ale tady na mne všechno padá. U nikoho pobyt v jámě nebudí příjemný pocit. Jde ale o zvyk a člověk tomu nesmí podlehnout.

Pomaloučku jsem došel k „lůžku“, je vskutku masivní. Čekalo tu na Poutníka třicet let. Samotná stavba je stejně stará, než udělali strop, tak už sem museli nainstalovat lůžko. Jen jsme vyměnili nerezová pouta za titanová. Pro jistotu.

„Odchyt“ nebyl snadnou záležitostí. Sestřelil nám jeden vrtulník tím svým revolverem a zabil při převozu dva vojáky, ale pak se nám ho podařilo definitivně znehybnit. Chlapi se na něm doslova vyřádili. Doktor už myslel, že je po něm, ale ten parchant se začal zase regenerovat. S Karolínou to bylo snazší. Když jí Poutník způsobil to velké zranění, tak jsme ji naložili, spoutali řetězy a šoupli do železné přepravní bedny. Poutník sebou pořád škubal a neustále se obnovoval... bylo to hrozné. Museli jsme ho pořád mlátit tyčemi. Jednu dobu měl hlavu úplně na kaši, to když se mu podařilo jeden řetěz přervat a zabít dalšího mého člověka. Chlapi ho tak zmasakrovali, že jsem musel vystřelit do vzduchu, protože se od něj nechtěli odtrhnout. Ten průstřel vrtulníku jsem dost těžce zdůvodňoval. Úřední šiml zařehnal, prý bylo po akci a já jsem porušil nějaký předpis. Pitomí piloti. Oběma jsem pak zařídil odvelení k nelétajícímu personálu.

Poutník ležel bez hnutí, ještě mě nemohl vidět, byl jsem stále mimo jeho úhel pohledu. Zastavil jsem se a obešel ho pomalu z druhé strany. Vždy si s ním takhle hraju, je to jenom hra. Hra nervů. Pravděpodobně ví, že jsem to já. Velice dobře slyší.

Pouštěli jsme mu různé frekvence a pozorovali na kolika hertzích bude reagovat. Má lepší sluch než pes. Několikrát mu prasknul bubínek, ale doktor co ho zkoumal si nějakých zranění vůbec nevšiml. Naroste mu vždy nový, buňky se znovu přestaví do ideálního stavu. Pozoruhodné.

Obešel jsem ho a podíval se mu do tváře, jeho pohled je opravdu dost nepříjemný. Mockrát jsem mu chtěl rozbít ten jeho ksicht, ale nemělo by to žádný smysl. Jen bych se před ním a před doktorem shodil.

Koukal na mně těma svýma očima, které nevěstily nic dobrého. Nikdy neuhne pohledem, bohužel já ano. Jsem jeho pohledem vždy zhnusen, pak se jen cynicky ušklíbne a já si vždy říkám, že příště vydržím dýl...

Zkontroloval jsem jeho pouta. Nic nebylo narušené, žádný náznak změny.

„Shniješ tady!“ Řekl jsem mu na uvítanou. Nehnul ani brvou.

„Můžu ti udělat z života peklo.“ Pokračoval jsem. Žádná reakce. Je polepen čidly, které sledují jeho puls, teplotu a neustále skenují mozek. Zatím jsme nezaznamenali žádnou reakci na tyhle výhrůžky. Je jen jediná výjimka a tou je Karolína. Při zmínce o ní se trochu zrychlil puls a i dýchání zaznamenalo určitou změnu. Lámeme si s doktorem nad tím hlavu, ale k jednomyslnému závěru jsme se nedobrali. Nechceme sem zvat žádného psychologa, protože by prostě Poutníka nedokázal pochopit. Už jenom jeho existence a dokazování jeho schopností by trvalo hrozně dlouho. Kdo tu nebyl od začátku, ten tu nemá co dělat.

Obešel jsem ho. Měl jsem takovou chuť mu nějak zaškodit... že jsem se sotva ovládal. Tahle návštěva zase nemá žádný smysl. Jen si tu jitřím staré rány a jsem vždy hrozně vytočený.

Sledoval mě. Jeho hnusné oči mě provrtávaly skrz naskrz.

„Seš posranej kleštěnec! A jako takovej jsi úplně k hovnu! Zmrd! Posranej zmrd.“

Naklonil jsem se nad něj. Nereagoval. Debil.

„Já až tě dostanu do rukou...“ Zahrozil jsem mu. Jen se ušklíbnul a čuměl dál.

Odstoupil jsem od něj

„Chcípneš!“ Ještě jednou jsem se na něj obrátil. Zajímalo by mě, jestli doktor získal nějaká data... Sotva. Přistoupil jsem ke kameře. Poutník mě nemohl vidět, ale stejně jsem zakryl klávesnici druhou rukou.

Prošel jsem všemi třemi úseky a vstoupil do velína.

XXXXX

„Tak co máte?“ Zeptal se mě plukovník, když se zase vrátil.

„Projíždím to.“ Řekl jsem, nepřestávaje sledovat monitor.

„Nějaké anomálie?“ Naléhal plukovník.

„Moment...moment. Ták a je to... nic. Vůbec nic. Jako kdybyste tam vůbec nebyl. Stejně hodnoty, jako před vaší návštěvou.“ Tušil jsem, že tím nadšený nebude.

„Kurva!“ Vykřikl Wolf a bouchnul pěstí do stolu. Poslední dobou je dost netrpělivý. Nejraději by na něj pozval nějakého mučitele, ale dokud jsem šéfem výzkumu já, tak nemá šanci. Nejde mi o nějakou humanitu, ale bylo by to v tomhle případě zbytečné.

„Co ti Američané?“ Zeptal se z ničeho nic plukovník.

„Američané? Ach ták.“ Málem jsem na ně zapomněl. „Blázniví Američané, no, chtějí ho stále vidět. Kancléř je ale proti. Je to politika, to byste měl vědět.“

„Já vím.“ Řekl uraženě plukovník. „Nelíbí se mi to.“

Podívil jsem se.

„Proč?“

„Protože jsme ho chytli my! Moji muži krváceli! Američani s tím nemají nic společného!“ Zvyšoval hlas.

„Rád bych svoje americké kolegy seznámil s naší prací.“

„S tím nesouhlasím. Jste machr! Dokázal jste stvořit dalšího Poutníka. Nikdo v tomhle na vás nemá. Tak proč k tomu chcete pozvat nějaké diletanty?“ Přisedl si, jako by mi chtěl sdělit něco nového „...rád bych, aby se na něj podíval někdo nezaujatý, někdo, kdo by ho viděl v jiném světle. To by nám mohlo pomoci.“ Upřeně se mi díval do očí. Ta jeho taktika se mi ale nelíbila.

„Nějakýho specialistu z Asie? To co mi tu povídáte je nesmysl. Žádnej domorodec s ním nehne a ještě ty povídačky o démonech... Nenechte se vysmát.“

„To nejsou žádné povídačky!“ Ohradil se. „Tak uděláme nějaký experiment.“

„Jaký?“ Zeptal jsem se, stejně nic nového nevymyslí, vše jsme už několikrát probrali.

„Přitáhnout tam Karolínu, třeba, já nevím...“

„A co tím získáte? Nějaký nesmyslný křivky a údaje z toho jeho chorého mozku!“ Nechal jsem se poněkud unést, ale plukovník mě už těma „návrhama“ unavoval.

„Já nechápu, doktore, že jste tak zabedněný! Nechci tu sedět se založenýma rukama, to nikam nevede. Máme dělat výzkum. Tohle nemá smysl!“ Křičel.

„S tím nesouhlasím!“ Trval jsem na svém. „Žádný pitomý pokusy. Já jsem vedoucí výzkumu, vy jste svou práci už odvedl.“

„Jak chcete!“ Uraženě se zvednul ze židle. Je našťvaný, že mu velí civilista. To je to!

XXXXX

Ještě týž den jsem se sebral a odejel na základnu, kde sídlí naše komando. Nebo naše skupina pro zvláštní účely. Máme na starost pouze Poutníka. Evropská unie, nebo chcete li její užší část, protože nově přijaté země do takových věcí nemají co mluvit, nás pověřila tímto úkolem. Lidé, které jsem vyháčkoval z GSG9, nebo z britských SAS jsou ti nejlepší z nejlepších. Prošli mnoha akcemi a tajnými operacemi a tohle je pro ně taková třešnička na dortu. Taková odměna, nebo uznání za odvedenou práci. Jsme mezinárodní tým. Sice jsme měli značné ztráty, ale to skončilo.

Definitivně.

Bavíme se spolu o všem. Nic není tabu. Zde nezáleží na hodnosti, když už tu člověk je, tak má ode mne plnou důvěru v rozhodování a jeho názor je respektován. Chlapi vymysleli celý sešit nápadů, včetně postupu při mučení. Někteří proto odjeli na zkušenou až na Srí Lanku a do Barmy, tam jsou opravdoví mistři svého oboru. Nenápadnými náznaky a dotazy zjistili, co se v takových případech má dělat. Poutníci, nebo jejich příbuzní, jak jsme zjistili žijí, nebo žili i v Asii. A mají s nimi spoustu zkušeností. Něco jsou vyložené hlouposti, ale něco byly zajímavé poznatky. Vůbec se nedivili, že v Evropě jeden takový žije. Nevědí sice, že jsme ho chytli, ale mnoha i zavádějícími dotazy jsme se dostali k jádru věci a to, co když se takový Poutník, nebo, chcete li démon chytí. Všichni samozřejmě hned radili zabít a to ohněm, ale vypadlo z nich i několik dobrých rad, co dělat s živým démonem. To jsem chtěl s chlápama znovu probrat.

Zastavil jsem před omšelou budovou bývalých leteckých skladů. Sídlíme na obrovské letecké základně Rammstein u Frankfurtu nad Mohanem. Je to tu zcela anonymní. Sídlí zde tisíce lidí a mnoho útvarů. My se nacházíme na jihovýchodním rohu. Máme zde

oplocený pozemek, takový stát ve státě. Moji vojáci mají různé výložky, od spojařů, přes příslušníky dělostřelectva, až po civilní ochranu. Samozřejmě, že platí přísný zákaz o tom mluvit a nikomu se nesvěřovat. Pro většinu lidí zde se honba za Poutníkem stala koníčkem, kterému obětovali všechno, někdy i rodinu... Jako já. Jsme spolu svázáni mnoha zážitky a slibem mlčení.

Hlášení mi podal seržant Cook.

„Nic nového?“ Otázal jsem se.

„Ne, pane.“

„Dobře, dej svolat četú do jídelny.“ Vyzval jsem Cooka.

„Rozkaz.“ Otočil se a odběhl pryč. Mezitím jsem šel do jídelny a třídil si myšlenky.

Něco mě napadlo.

Když se chlapi všichni sešli a tázavě se na mne dívali, tak jsem je ještě chvíli nechal v napětí, aby mě lépe vnímali.

„Pánové.“ Začal jsem.

„Situace je... nahovno.“ Schválně jsem použil zdejšího žargonu, abych od svých mužů dostal plnou podporu. Zabralo to. Chlapi si poposedli a usmívali se. Byl jsem jejich taťka.

„Vedení.“ Zase jsem se odmlčel, abych naznačil, že já s tím nemám nic společného.

„Vedení nechce nic dělat.“ Sledoval jsem zamračené obličej mých mužů. „Seděj si na svejch teplejch židlí a chrání toho zmrda, kterého jste chytili!“ Schválně jsem použil slovíčka „vy“, aby si uvědomili, že se jich to přímo týká. „Přednesl jsem několik návrhů, jak toho parchanta přinutit mluvit.“ Odmlčel jsem se a přehlédl všechny muže.

„Nic. Nikdo s tím nechce mít nic společnýho!“ Ozvalo se nesouhlasné zamručení.

Začínal jsem je mít nalomené.

„Spoustu vašich kamarádů zahynulo.“ Někteří kývali hlavami na znamení souhlasu.

„Někteří skončili s těžkým zraněním.“ Zase souhlasné kývání. „Obětovali jste tomu všechno. A výsledek? Všechna práce byla k hovnu!“ Teď už se někteří neudrželi a začali pokřikovat. To jsem přesně chtěl.

„Víte co mi řekli?“ Otázal jsem se hlučícího davu.

„Ať se jdem vycpat! To mi řekli!“ Ale moje další slova zanikla v ohlušujícím kraválu.

Když se trochu utišili, tak jsem je gestem zklidnil.

„Máme povinnost s tím parchantem něco udělat. Musíme ho vyslechnout, třeba ho i mučit, musíme z něj dostat, kolik jich je. Jestli je sám, jestli nemá komplice. Jaký jsou jeho známí. Takovej hajzl bude mít zastánce na nejvyšších místech!“ Fabuloval jsem.

„Bůhví, kdo je v tom namočenej!“ Zahrozil jsem. Odpovědí mi bylo skandování. Chtěli si pro Poutníka dojít.

„Tak jednoduché to nebude.“ Zklidnil jsem je. Ozývaly se výkřiky, abych je k němu pustil.

„Doktor vás tam nepustí. Rozhoduje o každým, kdo za ním může. To on má největší zodpovědnost za daný stav.“ Odhalil jsem jim viníka.

„Tak ho uneseme!“ Vykřiknul někdo.

„Jasně! Vodtáhnem ho někam a tam si ho podáme!“ Navrhoval další. To jsem přesně potřeboval. Bylo potřeba, aby to zaznělo z jejich úst. Byl jsem spokojený.

„Poručík Ditrich! Vypracujte plán!“ Vydal jsem oficiální rozkaz. Aby o tom s nikým nemluvili jsem nemusel říkat. Možná, že to byla vzpoura, ale nemohl jsem dál snášet toho namyšleného doktora, který sedí jako žába na prameni.

Práce s Poutníkem byla rutina, pro někoho možná fádní, ale pro mne velice vzrušující. Odebrali jsme od něj hned po příjezdu vzorky DNA a zkoumali je ve svých laboratořích. Nějaké výsledky a hrubý nátlak neměl cenu. Plukovník mým výzkumům nerozuměl a nerozuměl ani řeči čísel a grafů. Chtěl jen informace...kolik jich je, jaký má komplice, nebo sympatizanty apod. Blbosti.

Z jeho DNA se dá vyčíst spousta a spousta kvalitních informací. DNA nikdo neokecá, kdežto on nás může roky vodit za nos. Bude to stát spousta peněz a v dnešní době, kdy se musíme starat o desetitisíce utečenců z východu a jihu... Musí se šetřit. Všude. Plukovník si to neuvědomuje, je to ubohý nacionalista. Říká o sobě, že je patriot, ale za patriotizmem se skrývá primitivní rasismus. Bohužel, se svým činem stal téměř nedotknutelný, takže... Bůh s námi.

Je velice snaživý, navíc ta jeho protéza působí dosti sugestivně. Čiší z něj veliké charisma a vůle pro veliké činy. Z toho mám trochu obavu, ale šéfem projektu jsem byl jmenován já, takže pan plukovník Wolf má smůlu.

Odjel na tu svoji základnu, je tam absolutním pánem, tam mu nikdo neporoučí. Má mimořádné pravomoci, tady ale velím já. Vzpomínám si, že jsem se tam jednou jel podívat, byl jsem doslova fascinován kázní a poslušností, jaká tam panovala. Přitom jeho lidé nevypadali jako vojáci, jejich účesy, upravenost...nic moc. Je to prý kvůli tomu, aby líp splynuli s civilním prostředím.

Odpoledne jsem se zase vypravil za Poutníkem. Nevím co, ale něco mě k němu pořád táhne. Zapsal jsem se do deníku návštěv, požádal obsluhu, aby na všechno dohlédla a vydal jsem se za ním.

Ležel nehnutě na lůžku a pozoroval mě. Je chytrý, to bezpochyby. Kdyby se nám ho tak podařilo přivést k dialogu, musí přece uznat, že svůj boj už prohrál.

Zeptal jsem se ho:

„Víte, že moje rodina po vás pase už sto devadesát let?“ Poutník mě stále sledoval, ale nereagoval.

„Sto devadesát let.“ Opakoval jsem. „A teď jsme vás konečně chytili.“ Prohlížel si mne, ale neříkal nic. Jeho oči... nikdy se do nich nevydržím dlouho dívat. Sleduju vždycky tu sponu, která mu obepíná hlavu. Možná že se to zdá jako zbabělost, ale do očí se mu dívat není nic pěkného.

„Kdysi jste zabil jednoho mého předka.“ Řekl jsem. Pípnutí v uchu mi signalizovalo, že údaje z čidel zaznamenaly změnu. Mám tam ukrytou vysílačku, která mi zvukově signalizuje jakoukoliv anomálii. Je to přísně směrové, takže on by to neměl slyšet. Pokýval jsem hlavou a řekl.

„Veze vás do Lince, na přírodovědeckou fakultu...“ Další pípnutí, tentokrát přerušovaný, to znamenalo kupu dat a taky, že spojení je pro větší bezpečnost přerušeno. Jako by Poutník vyhodil pojistky...

„Můj předek byl učitel, můj otec pamatoval svého dědu a to byl jeho syn... Jestli mi rozumíte?“ Nereagoval.

„Od té doby po vás naše rodina pátrá. Můj otec měl lví podíl na schválení kodaňského výboru. Lisabon byla poslední kapka.“ Zase ten jeho cynický pohled, nesnáším to.

„Pak po vás začalo pátrat několik států. Byla vytvořena zvláštní jednotka, která to měla na starosti. Plukovník Wolf byl u jejího zrodu, byl velitel družstva pro severní Evropu.“ Poutník si mne prohlížel, v jeho očích jsem četl zájem, byť povrchní, ale přesto zájem. „Pořád jste nám unikali, naposledy jsme vám byli na stopě v Moldávii, ale přišli jsme příliš pozdě...“ Chodil jsem po jeho cele a přemýšlel, co mu můžu a nemůžu prozradit. Možná, že to k ničemu není, akorát ztrácím čas a prozrazuju informace, které nemusí vědět. Už jsem se taky těšil na data, která se nashromáždila v počítači. Ještě jednou jsem se k němu vrátil a řekl:

„Budeme rádi, když se o vás něco dozvíme.“ Pak jsem se vypravil ke dveřím. Data z počítače byla plná čísel a já se dal do studování. Doufám, že plukovník bude mít z poznatků radost. Budu ho muset nějak zapojit do činnosti, přestane tak myslet na hlouposti a já ho budu mít víc pod kontrolou.

XXXXX

„Tak se na to podíváme...“ Vzal jsem si od poručíka vypracovaný návrh. „Vy ho chcete unést?!“ Tázavě jsem se podíval na Ditricha. „Dědeček by byl na vás hrdý, ale...“

„Jsou dvě možnosti, pane. Buď pude Mohamed k hoře, nebo hora k Mohamedovi.“ Odpověděl Ditrich.

„Nerozumím...“ Listoval jsem papíry. „Aha... no já bych s Poutníkem nerad hýbal, to by bylo příliš nebezpečné.“

„Proto je tam ten druhý návrh, pane.“

„Jo, už vidím, moment...“ Pročetl jsem si Ditrichův plán. Přesně to jsem chtěl, ale musel jsem iniciativu přehrát na mužstvo.

„Tak vy navrhuje toho ze Srí Lanky?“ Ditrich kývnul.

„Je dobrý?“

„Ano, pane, Zahi říká, že je nejlepší.“

„No když to říká Gurka... Tak asi na tom něco bude.“

„Jistě pane.“ Vzpomínal jsem si jak seržant Zahi přiletěl sem na Rammstein celý zelený. Když z něj chlapi tahali co viděl, tak o tom nechtěl moc mluvit. Prý pozorovat Brahátmu, jak jsme překřtili našeho člověka na tom ostrově, je opravdu jen pro silné žaludky. V Barmě viděl taky dobré výslechové specialisty, ale co zažil na Srí Lance, předčilo všechna očekávání. Gurka nebyl žádný zelenáč, zúčastnil se výslechů po boku specialistů ze CIA v Afganistanu a někde v Rumunsku na tajných základnách. Ale to co zažil na Srí Lance byl, jak říkal, vyšší level.

„Dá se ten Brahátmá koupit?“

„To bude asi nejtěžší část našeho plánu, pane. Gurka říkal, že vůbec neopouští ostrov. Žije v té jeskyni jako nějaký poustevník.“

„Každej se dá koupit.“ Namítnul jsem.

„Brahátmá prý ne.“

„A co ty specialisté z Barmy?“ Otázal jsem se.

„Nevím, pane, Gurka říkal, že se od nich něco naučil. Moc novinek, nebo nápadů tam ale nepochytil... Když už výslech trval dlouho, tak dotyčný na place exitoval. Brahátmá dá vyslýchanému nějakou věc, která zabraňuje exitus a...“

„Jak zabraňuje?“ Skočil jsem mu do řeči.

„Nevím, pane. Jsou to přírodní národy, musíme se od nich hodně učit. Západní věda je vůbec neuznává, přitom některé jejich postupy a hlavně výsledky jsou úžasné...“

„No to jistě.“ Řekl jsem skepticky. „A ten Brahátmá... to mu ještě nikdo předčasně neexitoval?“ Zeptal jsem se nevěřicně.

„Ne, Gurka říkal, že nějakého vesničana ořezal jako... že neměl žádný ruce, ani nohy, ani nic jiného, jenom trup, ze kterého tekla střeva a ten chlap pořád žil a řval a řval bolestí dalších čtrnáct dní, pane“

„Vy tomu věříte?“

„Pane, Gurka nelže, to byste měl vědět.“ Tázavě jsem se na Ditricha podíval.

„Promiňte pane, nemyslel jsem to tak, ale...“

„V pořádku. Jen je to prostě dost divný, no ale bůhví, co je vlastně možný. Měli bychom za tím chlapem jet a přesvědčit ho... von za prachy udělá každéj cokoliv.“

Ditrich se jen nejistě zatvářil, zasalutoval a odešel z kanceláře.

„To jsem na toho Brahátmu zvědavej.“ Řekl jsem do prázdné kanceláře a začal plánovat let na Srí Lanku.

XXXXX

„Plukovníku, mám pro vás a pro vaše muže úkol.“ Oznamil jsem mu, když se po třech dnech pobytu na své enklávě v Rammsteinu vrátil zpět na základnu.

„Opravdu?“ Podivil se plukovník a pokračoval: „No, nevím jestli to bude možné, naplánoval jsem s mými muži nějaké cvičení... O co se jedná?“ Chtěl vědět.

„Jedná se o to, že byste měli převzít vyšetřování událostí na Korsice. Rozumíte, nezávislé vyšetřování, musíme vědět, co se tam vlastně stalo.“

„To se dovíme od něj.“ Plukovník ukázal na bezpečnostní sklo, ústící do Poutníkovy cely.

„Už zase začínáte?“ Rozčílil jsem se. „To už jsme jednou probrali.“ Plukovník přimhouřil oči, byl vrcholně naštvaný, ale já jsem byl rozhodnut pevně stát za svým stanoviskem. Ještě ne všechna data byla pečlivě utříděna a vyhodnocena. Poutník svým zájmem, který dal najevo při mojí poslední návštěvě poskytnul naším analytikům další materiál.

„Budu tam muset poslat mého zástupce kapitána Sancheze.“ Řekl rozhodně plukovník, cvičení máme v plánu už dávno, je potřeba, abych byl zase se svými muži. Už dlouho vedu tohle papírování a nerad bych se jim odcizil.“ Nelíbilo se mi, že plukovník se nechce účastnit vyšetřování, kapitána Sancheze jsem ani neznal. Vůbec ta jeho banda je mi dost proti srsti. Nakonec jsem řekl:

„Dobrá tedy... Nechci, abyste měl pocit, že vás chci od vašich lidí odtrhnout, když je to tak nutné... Jak dlouho cvičení bude trvat?“

„Čtrnáct dní.“

„Za deset dní se hlase na Korsice.“ Musel jsem být nekompromisní, nechci aby mi plukovník přerostl přes hlavu.

„Dobrá.“ Řekl a pak ještě: „Tak za deset dní.“ Otočil se a odešel. Bylo mi divné, že se nešel ani podívat za naším vězněm. Jenom tak nakoukl přes sklo, něco zamumlal a odešel.

Poslední dobou si dělá co chce. Budu muset zatlačit na mé přátele, aby plukovníka konečně povýšili na generála a odveleli někam do Bruselu. Tam nebude škodit, bude

pod politickou kontrolou a tyhle jeho divoké eskapády konečně přestanou. Chtěl jsem ještě znát cíl a rozsah cvičení, ale plukovník už zmizel. Na telefonu nebyl dostupný, tak jsem to hodil za hlavu a vydal se za naším hostem.

XXXXX

„Je to stupidní civilista, egoistický hovado a myslí si o sobě, že je neomylný.“ Naštvaně jsem kopnul do sedačky mé Audiny. Řidič mě vezl zpátky na Rammstein, kde už stál připraven Herkules Královského letectva Velké Británie. Poletíme v menší sestavě. Kapitána Sancheze budu muset z té cesty odvolat a poslat ho spolu s dalšími lidmi na Korsiku. Vyšetřování uvázlo na mrtvém bodě. Dokonce představitelé Al Kajdy odmítli spolupracovat a odmítli zodpovědnost za masakr v Ajaciu. Veřejnost se ptá, kdo to tedy způsobil a my budeme muset najít jiného viníka...

„To nám ještě scházelo!“ Dojeli jsme na základnu.

„Změna.“ Řekl jsem kapitánu Sanchezovi. „Vy se okamžitě sbalíte a pojedete na Korsiku, vezmete si sebou potřebné vybavení a lidi. Převezmete velení od těch místních pitomců a celou tu věc svedete třeba na nějaké militantní křídlo ETY. Je to jasné?“ Sanchez byl mým rozhodnutím evidentně zklamán, ale pak řekl:

„Rozkaz, pane.“

„Výborně, musíte najít nějaké „důkazy“. Rozumíte?“

„Ano, pane. Důkazy.“ Potutelně se zasmál.

„Výborně Sanchez! Mezi námi, až přivezem toho Indiána, tak už to bude všechno jedno. Poutníka naučíme mluvit a naše prestiž zase stoupne. Toho civilistu konečně pošlou učit na nějakou univerzitu a bude od něj pokoj. Už se na tom pracuje.“ Zašeptal jsem Sanchezovi, ke kterému jsem měl největší důvěru. S ním jsme vymýšleli lži, které oblohovaly Evropu ve studené válce. Sanchez byl mimořádně inteligentní, taky dost bezohledný. Pracoval ve španělské kontrarozvědce v oddělení psychologického boje. Prodělal několik speciálních kurzů a byl to taky dobrý výslechový specialista. Chtěl jsem ho jako svého nástupce až nebudu u jednotky.

Svolal jsem narychlo svůj štáb.

„Pojedeme nalehko. Jen v pěti.“ Řekl jsem na úvod. Někteří lidé byli zklamáni.

„Doktor nás chce vyšoupnout. Chce převzít úplnou kontrolu nad Poutníkem.“ Trochu jsem jim lhal, ale alespoň budou více motivováni dobře dělat svojí práci.

Zase se začali ozývat remcalové.

„Ticho!“ Uklidnil jsem je.

„Zbytek jednotky pojedete na Korsiku pod vedením kapitána Sancheze, převezmete vyšetřování toho výbuch v Ajaciu. Do tý Indie poletím já, poručík Ditrich, seržant Zahi a dva střelci: Harisson a Monke. To bude stačit. Přivezeme Brahátmu. Doktorovi jsem zařídil dovolenou, neví odkud vítr fouká.“ Uchechl jsem se. „Je to tajná informace, takže s tím taky tak nakládejte!“

Sanchez kývnul.

„Až odjede, tak provedeme výslech. Pozitíří odlétá. Mezitím se vrátíme i s tím šamanem a naučíme Poutníka mluvit.“ Usmál jsem se na ně.

„Bude to lišácká akce. Doktor se vrátí a kleštěnec bude zpívat árie! Je to všem jasné?“ Ani jsem nic jiného nečekal, otočil jsem se z podia a vyrazil k letadlu.

„Budete mi posílat dvakrát denně hlášení.“ Křičel jsem na Sancheze. Ten jenom kývnul na znamení souhlasu, protože motory Herkulesu se už rozeřvaly a my začali pojíždět po dráze. Měli jsme půl hodiny zpoždění.

XXXXX

Když jsem se vrátil znovu od Poutníka, data z počítače byla plná nových hodnot. Pomaličku jsem mu začínal rozumět. Výsledky provedené na Karolíně nám taky pomohly. Chudák holka, tušil jsem že to takhle skončí, když ji zná člověk odmala, přijde mu to líto. Ale je to jako s pokusnými králíky, ty jsou taky na pohled miloučké a rozkošné... ale kdyby nebylo těch experimentů, tak si dnes člověk nemůže dopřát spoustu věcí. Když se to nedoví přecitlivělá veřejnost a novináři, tak je všechno v pořádku, vláda nad ledasčím přimhouří oko a když se to nedozví ani vláda... Ještě chvíli tohohle papírování a pojedou na dovolenou. Nařídil mi ji sám ministr, prý si musím odpočinout, proto jsem taky plukovníka odsunul na Korsiku. Bude se tam hádat o kompetence s evropským komisařem a já budu mít klidný týden. Už jsem si zarezervoval penzion ve Švýcarsku. Je to samota a bude tam klid. Nikdo mě nebude rušit.

Z údajů se mi zdálo, že je Poutník poněkud nervózní, nechce se mi ho teď opouštět, ale i já musím poslouchat. Nařídil jsem mému zástupci, doktoru Malanovi, aby na něho dohlédl a každou anomálii mi hlásil. Malan je výtečný mikrobiolog, je plně zaujatý vědou. Proto jsem si ho taky vybral, mám tak jistotu, že se nebude cpát přezemne. V dnešní době si člověk musí vybrat dobře spolupracovníky a hlavně svého zástupce, takhle mám krytá záda a můžu se tak soustředit na boj s plukovníkem. Léta jsem byl v jeho stínu, ale vedení moudře rozhodlo, že se má vedoucí role ujmout civilista a lékař. Manévry skončily.

XXXXX

Herkules sebou plácnul za přispění silného bočního větru na runway. Na Srí Lance v tuto dobu zuří jedna bouře za druhou. Roloval po pojízdě daleko od hlavní odletové haly. Toto letiště se udržuje z tajných fondů Velké Británie, která má v této oblasti pořád velké slovo. Indie a okolní státy nakupují britskou výstroj a kromě Ruska do této oblasti nikdo nevyváží. Občas sice sem zajedou nějakí Číňané, ale britské zboží je kvalitnější o několik tříd. A když ne, tak studijní pobyt pro syna nějakého místního pohlavára na prestižní britské univerzitě, kde mu jsou hrazeny veškeré útraty, přesvědčí o výhodné nabídce.

Naší spojkou na této nejmenované základně je major Naud. Je to Ind. Indové v armádě Srí Lanky zastávají pořád významná místa.

Naše vybavení jsme naložili do dvou Unimogů, zázračných to malých nákladních automobilů. Jsou to civilní verze, s nějakými speciálními úpravami, dovolující jízdu i ve značně rozbahněném terénu.

Můj vůz řídil indický major a s námi jeli ještě poručík Ditrich a Gurka Zahi.

„Pojedeme směrem na Badulu.“ Určil jsme směr. „A pak zahnem... jak jste to říkal poručíku?“ Zeptal jsem se Ditricha.

„Na sever, je to blízko vesnice Padiyatalawa.“ Major pokýval hlavou a dál kouřil ten štiplavý doutník.

„Znám to tam.“ Prohlásil s doutníkem v hubě. „Je to pěkná díra, konec světa. Tam neoperují ani Tamilové.“

Za chvíli se v Unimogu nedalo dýchat, smrděl tam pot, bahno z našich bot a šílený kouř z majorova doutníku.

„Pořád jste skeptický, seržante?“ Zeptal jsem se Zahiho. Ten jenom nejistě pokrčil rameny. Je to divný patron, od té doby co se vrátil z tohohle ostrova, je nějaký zamklý. Svojí práci ale vykonává dobře, takže není důvod, abych ho poslal pryč.

Neustále přelo a naše rychlost se pohybovala kolem dvaceti kilometrů v hodině. Mohli jsme být ale rádi, že vůbec jedem. Za půl dne jsme nepotkali ani živáčka. Řeky se nebezpečně začaly vylévat z koryt.

Za jedním ohybem na nás mávali lidé ze starého, kdysi snad modrého autobusu, byl napolo zasypán utrhlým břehem

„Serte na ně, majore!“ Rozkázal jsem mu. „Ať se o ně postará někdo jiný. Mezuláni.“

„Ale...“ Chtěl něco namítnout, pak se však zarazil. „Ano, pane.“ Řekl. Cestující na nás nadšeně mávali, ale když poznali, že jim nezastavíme, začali hrozit pěstí. Ozval se i nějaký výstřel.

„Zkurvenej národ.“ Utrousil jsem ve své mateřštině a otevřel okénko, abych vyvětral ten smrad z kabiny. Gurka civěl před sebe, i Ditrich byl nějaký zaražený.

„Seržante, pověste mi o tom svém Brahátmovi, jak se vlastně jmenuje?“ Zeptal jsem se německy aby nám major nerozuměl. Každý voják sloužící u mé jednotky se musí domluvit minimálně čtyřmi jazyky. Zahi odpověděl:

„Jeho jméno neznám, ale říkají mu Huk, což znamená strašný.“ Major, jakmile zaslechl to jméno nápadně ožil, ale dál se věnoval řízení vozu, protože to naplno zaměstnávalo celý jeho inteligenční kvocient.

„Aha... strašný, hmm. Spíš to jméno zní, jako z nějakého špatného seriálu o pirátech.“ Zasmál jsem se.

„No dobře a co dál? Co ten jeho preparát, co podává vyslýchaným? Viděl jste z čeho se připravuje? Rád bych něco takového přivezl domů, může se to hodit... Rozumíte?“

„Ano, ale on vám ho nedá. Je to prý rodinné tajemství.“ Řekl Gurka.

„Nedá, nedá... uvidíme. Má nějaký strážce? Chápete ne, pracovat v takové branži, to člověk nasere spoustu lidí...“

„Nemá, má akorát nějakého slepého sluhu.“

„Tak to si chlapec koleduje o malér.“ V hlavě se mi už honil jistý plán.

„Nepotřebuje strážce, lidé se ho bojí. Kdo se k němu dostane, tak už je odsouzen k smrti...“ Pokrčil rameny Zahi.

„Poslyšte seržante, vy se ho taky asi bojíte, co?“ Otočil jsem se dozadu, ale výmol na cestě mě hodil na přední sklo.

„Sakra! Koukejte na cestu!“ Napomenul jsem majora, ale při pohledu na „cestu“ jsem majorovi musel učinit poklonu, protože cesta už dávno nebyla, proráželi jsme si cestu nějaký křovím na okraji džungle.

„Kurva, měli jsme si vzít raději vrtulník.“ Zalitoval jsem nápadu, že na místo raději dojedem v civilních autech a teprve nazpátek poletíme. Chtěl jsem takříkajíc nasát atmosféru, abych lépe porozuměl zdejšími lidem.

„Kde jsme to skončili...?“ Pak jsem si vzpomněl. „Vy se ho taky bojíte?“

„Viděl jsem ho při práci, pane...“

„No jo, ono to zas tak horký nebude.“ Tihle pomatenci z džungle... Myslel jsem si o setkání s Brahátmou svoje.

Major našel jinou, poněkud delší cestu, ale zato jsme mohli jet i čtyřicítkou a to byl dobrý důvod odklonit se trochu ze směru.

XXXXX

Plukovník odletěl na to své cvičení a já si začal balit kufry, ještě jednou jsem navštívil Poutníka a zeptal jsem se ho, jestli pro něj můžu pře odjezdem něco udělat.

Neodpověděl, ale čidlo v uchu mi zase píplo a to bylo dobré znamení.

Odpoledne jsem odlétl do Bernu a v jedné půjčovně jsem si vypůjčil terénního Nisana. Plukovník mě naučil pár fint, takže jsem byl vybaven falešnými papíry a identitou. Není to špatný člověk, ale musí být uvázán silným řemenem, jinak může kousnout. Už se těším na ta jeho hlášení z Korsiky.

XXXXX

Přenocovali jsme na korbě nákladáku.

Kolem řvala džungle a spousta lovců se vydalo porozhlídnout se po kořisti. Bylo hrozné dusno a ráno jsem se probudil totálně promočený potem a okolní vlhkostí.

Po snídani jsme zase nasedli do vozu, který byl cítit majorovým doutníkem a jeli jsme dál.

„Ten smrad už odsud nedostanem!“ Řekl jsem k poručíkovi. Ditrich se usmál a hned nálada ve voze byla lepší.

Navečír jsme dojeli do základny vládního vojska. Tady jsme majora propustili, počkali do druhého dne a brzy ráno vyrazili ven. Před základnou se tísnily chatrné domky místních obyvatel. Vše bylo ledabyle stlučeno z vlnitého plechu a prken. Ženy si tu přivydělávají jako kurvy. Není jiného východiska, armáda dává jejich mužům práci, ale jsou bídne placeni. Aby vůbec uživili rodinu, musí ženy samy sebe prodávat. Je to hrozná situace, občas dochází k nepokojům, kdy se místní obyvatelstvo vzbouří a základnu vypálí. Pak přijede armáda, pochyť a popraví pár „vzbouřenců“ a v provincii je zase nějakou dobu klid. My jsme přijeli naštěstí v době klidu.

Stejně jsem byl rád, že nám ráno naskočily oba motory. V duchu jsem si nadával, že jsem nevzal víc lidí, okolní džungle se mi nelíbila.

Řídil Gurka, několikrát jsme uvízli a museli se navijákem vyprošťovat. Byla to úmorná cesta, dobré bylo, že už přestávalo pršet. Bylo vlhko jak v prádelně.

„Už abychom byli pryč.“ Prohodil jsem, když Unimog za námi zase zapadl do bahna.

„Kurva Monke, co tam s tím pořád děláte?!“ Zařval jsem na druhý vůz. Nemohl mě slyšet, protože túroval motor na plné obrátky.

„Blbec! Takhle zapadne ještě hlouběji! Jak je to ještě daleko?“ Zeptal jsem se Gurky.

„Tři kilometry, pak budem muset pěšky. Přenocoval bych ale v autech, pane.“ Navrhl přiškrceným hlasem Zahi.

„Snad se nebojíš?“ Zasmál jsem se.

„Tohle je moc špatné místo, pane.“ Ukázal do lesa. Rozhlídnul jsem se kolem, z džungle vystupovala pára a měl jsem i pocit, že jsem v tý mlze zahlídl několik postav.

„Dej sem termo.“ Nařídil jsem poručíkovi. Ten vybalil z kufříku zabalenou termovizi. Pustil jsem baterie a vylezl poklopem ven.

„Nic, nic tam není.“ Stejně jsem měl ale divný pocit.

„Tak jeďte, jeďte!“ Ukazoval jsem řidiči druhého vozu, aby nás předjel. Unimog, celý od bláta se pomalu šinul kupředu.

„Ten blbec nemá podhuštěný pneumatiky!“ Zařval jsem do kabiny. „Kontaktujte je vysílačkou!“

Sedl jsem zase zpátky.

„Tak už mi je jasný, proč měli pořád problémy.“ Skutečně, když podhustili kola, tak se průchodivost výrazně zlepšila. Na místo jsme dorazili až k večeru. Auta jsme srazili k sobě, něco jsme pojedli a rozdělil jsem hlídky.

„Co ještě víte o tom Brahátmovi. Kolik je mu let?“ Zeptal jsem se Gurky, který vyjídal poslední zbytky konzervy.

„Těžko říct pane, já bych to typoval kolem padesáti, možná mu bude i šedesát. Nevím, u těchto lidí se těžko určuje věk.“ Pokýval jsem hlavou, znám to. Byli jsme jednou v Indii na nějakém kurzu přežití. Narazili jsme na vesnici, kde byl chlap, který vypadal na padesát a bylo mu něco přes osmdesát roků... Žijou jiným stylem, než mi. Nás dřív semele civilizace a její vedlejší účinky.

„Je tlustý, nebo vysoký? Jak vypadá?“ Zahi polknul poslední sousto a prázdnou plechovku uklidil do černého pytle.

„Má tak metr osmdesát, je poměrně silný. Není tlustý, je jen mohutný, takový statný.“

„Jasný, jasný žádný střízlík nebo vychrtlík, to je dobře. S takovejma lidma se vždycky dobře jedná.“ Pokýval jsem hlavou. Gurka na mne nechápavě pohlédl.

„No, to máte tak, když je někdo tlustej, tak je dobře živenej. Všiml jste si, jak vypadají ti vesničani u základny...“ Kývnul.

„Jsou hubení. No a kdyby to byl nějaký střízlík, tak ti bývaj takový křečovitý, cholericí. Rozumíte?“

„Ne.“

„No to je jedno, uvidíte, že to bude dobré. K tomu jeho domu to je daleko... Pět kilometrů jste říkal?“

„Ano, pane, ale musí se třikrát cestou zvonit, aby nás považoval za přátele. Už nyní o nás určitě ví...“ Řekl poněkud ustrašeně.

„Vy se opravdu bojíte, člověče.“ Nechápavě jsem kroutil hlavou.

„Nebojím, ale říká se, že první noc u něj je vždycky nebezpečná. Několikrát našli výpravu i po zuby ozbrojenou rozvěšenou i se zajatci po stromech...“

„Hovadina! Dost takových keců! Dělejte všichni pořádně svojí práci a bude to v klidu.“ Naštvaně jsem se otočil a zalehl na sedačku. Čeká mě třetí hlídka a musím se na zítra pořádně vyspat.

XXXXX

Penzionek byl nádherný. Předčil všechna moje očekávání. Byl to v podstatě zrekonstruovaný starý statek, změněný na luxusní penzion ve starém stylu. Byl na samotě, stranou od všech cest a turistického ruchu. Majitel byl bavorský Němec, koupil to od nějaké staré paní, která nemohla na nohy. Dva roky to dával dohromady, ale výsledek stál za to.

V penzionu byla sauna a dokonce i bazén s protiproudem, stará paní by se asi divila, tam kde byla ustájena zvířata byl kulečník a bar. Na půdě byly luxusní pokoje. Okolí doslova vybízelo k dlouhým procházkám. Skoro jsem mu záviděl. Jezdila sem jenom vybraná klientela, protože zdejší ceny si opravdu nemohl dovolit každý. Denně jsem byl ve spojení se základnou a s doktorem Malanem jsme probírali údaje z počítače. Po plukovníkovi nebylo ani vidu ani slechu. Až přijede, tak mu to dám patřičně sežrat, ne že by mě to zajímalo kam jel, ale spíš pro pořádek. Nechci aby si zvyknul, že si bude dělat co chce. V práci nebyla žádná změna, tak jsem mohl nerušeně relaxovat.

XXXXX

Noc byla neklidná.

Při druhé hlídce mě probudila střelba. Ještě v polospánku jsem popadl zbraň a vypadnul z auta do smradlavého bahna. Odkutálem jsem se stranou a sledoval co se děje. Ostatní už byli také venku. Prohlížel jsem si okolí nočním viděním, ale nic podezřelého jsem nezaregistroval.

„Hlášení!“ Zařval jsem do noci. Vedle mne se z ničeho nic vynořila postava Gurky.

„Kurva chlape, to...málem jsem vás zabil Co se děje?“

„Nevím, vzbudila mne střelba.“

„Desátník Harisson, hlášení!“ Přiběhl vyděšený Harisson, takhle jsem ho dosud neznal.

„Pane, kousek od auta se objevil, přísahám z ničeho nic, nějaký chlap ve žlutých hadrech. Normálně tam stál!“ Blekotal. „Než jsem se na něj otočil s puškou, že ho sejmu, tak byl v prdeli. Ale ty jeho voči, pane! To bylo hrozný! Už abychom byli v hajzlu!“ Ulevoval si desátník.

„Bůhví cos viděl! Třeba to máš z toho vedra a z těch pitomejch keců.“

„Nemám pane, byl tam. Měl turban a ty jeho...“

„Já vím, voči, to už jsme slyšeli. Všichni na místa! Děte spát, já za vás hlídku dojedu.“

„Tak to ne pane, to je moje hlídka a nikdo jí dojíždět nebude!“ Nedal se Harisson.

„Dobrá tedy, tak budeme hlídat spolu. Já už bych stejně neusnul. Slyšíte? Děte chrápat!“ Vyzval jsem ostatní k odchodu.

Vylezli jsme si každý na jedno auto, nad námi svítil měsíc, byl skoro úplněk, tak nám významně usnadňoval práci. Zbytek noci už proběhl v pohodě. Harisson si dal ještě hodinu navíc, aby mi, jak on říkal splatil to vzbuzení a pak se taky uklidil do auta. Bylo ticho. Když mě střídal Zahi, tak říkal, že to je zlé znamení, protože normálně džungle v noci mluví. Jel jsem s ním taky hodinu navíc, nechtěl jsem ten dobrej nápad kazit.

Ráno jsme vyrazili hned po snídani. Původně jsem se chtěl k tomu chlapíkovi vydat pouze s Gurkou, ale nakonec jsem se rozhodl jinak.

„Natáhněte kolem auta nástrahy, pudeme všichni. Sebrat všechno potřebné vybavení.“

Nemusel jsem nic dalšího říkat. Vycítil jsem, že by nebylo dobré trhat skupinu. Stačila nám půlhodina na sbalení, musel jsem ale řvát jak pomínutý, abych své lidi dostal z toho podivného transu, ve kterém se nacházeli. Nikdy bych neřekl, že taková banda válečníků a veteránů z různých speciálních jednotek bude mít nasráno v pitomé džungli. Za všechno mohl Zahi, ten zrasanej Gurka mi nakazil mužstvo, rozhodl jsem se že ho z jednotky vyhodím, ale teď není vhodná doba, abych mu to říkal.

Po kilometru jsme narazili na zvon, byl zarostlý v liánách. Zahi na něj zvonil asi tři minuty. Pak jsme šli dál. Ty zvony byla dobrá věc, to jsem ocenil, není vůbec špatné, že se návštěvníci ohlašují dlouho dopředu.

Druhý zvon byl v jeskyni, nechápal jsem proč jsme na něj museli taky zvonit, ale nechával jsem tomu volný průběh. Třetí zvon byl jak říkal Zahi na dohled od domu Brahátmy. Já jsem sice žádný dům neviděl, ale v té džungli kolem bylo vidět tak na dvacet metrů. Zbraně jsme měli odjištěné a připravené ke střelbě. Šli jsme dál.

Najednou se z džungle vynořila obrovská kamenná hlava, byla znetvořena do strašného šklebu, pak další, bylo jich asi dvacet. Něco jsem pro pozdější dobu vyfotil. Zahi říkal, že je tu zakázáno fotit, ale na to jsem mu kašlal.

„Vidíte tu někde cedule zákaz focení?“ Zeptal jsem se naivním hlasem. Nálada se zase začala vracet. „Jsem zvědavý, jak se nám ho podaří odsud dostat...“ Nadhodil jsem k Ditrichovi. Pokrčil jen rameny a dál hlídal svůj perimetr.

„Támhle.“ Gurka ukazoval do nějaké jeskyně zarostlé trávou a liánami. Vchod do ní tvořil mohutný bohatě zdobený arkýř, který byl podepřen dvěma sloupy. Kolem byli rozšklebené obličejové nějakých zlých bohů, nebo démonů.

„No nevypadá že by tu někdo bydlel, jestli ho už náhodou nesežrali brouci...“ Zlehčoval jsem situaci.

„Dosud ne.“ Ozvalo se za mými zády. Otočil jsem se. Stál tam chlapík, jak z nějakého filmu o maháradžích. Měl na sobě žlutočervené šaty s černým páskem a na hlavě modrý turban. Měl hustý černý plnovous, ale co bylo na něm nejzajímavější, to byly jeho oči. Měl je žluté. Všichni na něj vyděšeně zírali a mířili svými zbraněmi.

„Překvapil jste nás.“ Uklonil jsem se. Vím co se v těchto končinách musí. Vzájemná úcta se vyjadřuje pořád i během dlouhého rozhovoru.

„Jak jste to dokázal?“

„Znám to tu lépe než vy... asi.“ Také se uklonil.

„Moji muži jsou specialisti, ale vy jste nás doběhl. Rádi bychom využili vašich služeb.“

„Nevidím zajatce.“ Tázavě se na mne podíval. Rozhlížel se po mých mužích. Zrak mu skončil na Gurkovi.

„Toho ale znám.“ Ukázal na něj.

„To je jeden z mých mužů, odjel sem před nedávnem na ...zkušenu.“ Huk pokýval hlavou.

„Ano, ano. Pamatuju si. Tak, kde máte zákazníka?“

„Ano, zákazníka...“ Zamyslel jsem se. „To je právě ten problém, není to totiž běžný „zákazník“.“

„Nerozumím, ale pojďme si o tom vašem případě promluvit do mého skromného příbytku.“ Huk mluvil zvláštní angličtinou, vzpomínám si, když jsem četl Gurkovu zprávu, vyjadřoval se o ní jako o koloniální angličtině.

Prodrali jsme se hradbou lián, jeho obydlí bylo dovedně skryto. Nebýt toho, že jsme sem Zahiho poslali s jednou čínskou výpravou, tak bychom tady Huka nikdy nenašli. Vešli jsme do chladné jeskyně. Na zemi byl žlutý písek, po kterém co chvíli přicupital nějaký hmyz. Jinak zde bylo poměrně čisto, nikde žádné pavučiny, ani poházené lidské kosti jak jsem předpokládal. Pracoviště bude mít asi jinde...

Prošli jsme chodbou a vstoupili do malé dvorany, ze které vybíhalo mnoho chodeb. Na stěnách byly nějaké kresby.

„To by bylo něco pro Danikena...“ Zaslechl jsem rozhovor Monkeho s Harissonem. Syknul jsem na ně, ať si dají pozor na jazyk, tady jsme byli pouze hosty. Bylo ale divné, že nás Huk nepožádal o zbraně, asi si věří.

„Tak pánové.“ Začal Huk. „Račte se tu posadit a udělejte si pohodlí.“ Každému rozdal sametový polštářek, abychom neseděli na holém písku. Z jedné z chodeb se vynořila zajímavá postavička. Jednalo se o malého dědu s bílými vlasy a vráscitou tváří. Tolik vrásek jsem dosud na nikom neviděl. Děda byl slepý, ale po jeskyni se pohyboval s naprostou jistotou a samozřejmostí. Pokládal před námi misky s nějakou kouřící tekutinou. Pít se mi to zrovna nechtělo, ale vím, že by byla hrubá chyba odmítnout pohostinnost. Navíc od takového... specialisty. Ostatní na to koukali také nedůvěřivě, ale jediný můj pohled je usadil.

„Jakou jste měli cestu?“ Začal nezávazný rozhovor Huk. Sám se uvelebil v čele naší skupiny, popíjejíc z kouřícího šálku.

„Děkujem za optání.“ Také jsem usrknul, ale jen minimum. Můj jazyk analyzoval případný problém.

„Cesta proběhla v naprosté pohodě. Je to krásná země a je to pro nás pocta, že jsme ji mohli navštívit.“ Lhal jsem, cesta i ta džungle kolem mě neuvěřitelně deptala. Huk pokýval hlavou. Asi jsem měl ještě něco dodat.

„Jsme rádi, že jsme tady.“

„Ano, ano. Máte pravdu, ale jen málo Evropanů dokáže ocenit krásy naší země.“ Řekl Huk, s tím jsem naprosto souhlasil.

„Jak je to tedy s tím vaším... problémem? Kde máte zákazníka?“ Zeptal se Huk. Šel rovnou k věci, to bylo dobré, žádné zbytečné komedie. Obchod, to ho zajímalo, když to půjde takhle dál, můžu ještě možná smlouvat o ceně...

„Náš... říkejme mu zákazník, vyžaduje speciální péči, abych tak řekl.“ Huk se na mne tázavě podíval.

„Nerozumím.“

„No, je to tak, že převážet ho, by bylo nesmírně nebezpečné...“

„Pro vás?“ Zase ten tázavý pohled.

„Ano, i pro nás.“ Pokýval jsem hlavou. „Byl bych rád, kdybyste mohl přicestovat k nám a vyslechnout ho na místě.“

„Já...“ Odmlčel se Huk. „Nikdy neopouštím toto místo.“

„Ano, já vím, ale dobře vám zaplatíme...“

„Peníze, zase ty peníze. O ty mi ani tak nejde. Jde mi spíše o umění, o krásu, má práce je i mým koníčkem. Rozvíjím svůj talent a lidé jsou spokojeni...“

„Máte pravdu, ale musíte nás pochopit. Náš zákazník...“

„Ano, slyšel jsem, je nebezpečný.“ Přerušil mě Huk. „Co dál mi o něm můžete říct?“ Opřel se o stěnu. Přemýšlel jsem, co mu mám vlastně o něm říct, nechtěl jsem ztrácet čas, doktor se co nevidět vrátí z dovolené a ...

„Nejedná se o normálního člověka.“ Řekl jsem potichu, abych tomu dodal patřičnou atmosféru.

„Né? Je to tedy zvíře?“ Zeptal se.

„Ne.“ Zasmál jsem se. „Zvíře to není.“

„I zvířata jsem vyslyšel.“ Tentokrát jsem se na něj tázavě podíval já.

„Ano, i na zvířatech jsem prováděl úspěšně výslech.“ Řekl lakonicky Huk. Sice jsem to moc nechápal, ale nechtěl jsem se pouštět do nějakých přihlouplých debat.

„Je to velmi zvláštní člověk, naši terminologií bychom ho mohli nazvat mutantem.“

„Slyšel jsem, že genetické inženýrství dosáhlo značného pokroku...“ Přitakal Huk.

„Nejedná se ale o nějaký umělý...produkt. Jak bych vám to jenom řekl...“ Zamyslel jsem se. Těžko vysvětlovat, že žije tak dlouho. „Je to člověk... který tu žije několik set let a který napáchal mnoho zla. My, nebo my s vaší pomocí bychom ho rádi vyslechli.“

Huk si mne se zájmem prohlížel, pak řekl:

„Vy jste ho chytili?“

„Ano, jdem po něm několik desítek roků a zhruba před dvěma měsíci se nám ho podařilo konečně chytit.“

„A je to skutečně on?“

„Ano, jeho regenerační schopnosti...jsou neuvěřitelné.“ Huka to zřejmě zajímalo.

„Opravdu? To by byl báječný materiál!“

„Ano, ano, jistě chápete, že převážet takového... jedinice, by bylo krajně nebezpečné. Je neuvěřitelně silný.“ Zdůraznil jsem poslední větu.

„Jak se vám ho podařilo chytit?“ Zeptal se s neskrývaným zájmem Huk. Usmál jsem se, už jsem ho měl, byl jsem si jistý, že s námi odletí.

„Bylo to nesmírně těžké, dostali jsme ho lstí, kterou jsem vymyslel. Udělali jsme dalšího...Poutníka, tak mu totiž říkáme. Jednalo se o ženskou, kterou on kdysi dost ošklivě zneužil a ona jen náhodou přežila. Měla tedy motivaci... Chápete?“

„Ano.“ Řekl Huk. „Pokračujte.“ Upřeně se na mne díval těma svýma žlutýma očima a já mu vyprávěl celý příběh.

„To je skvělé!“ Nadšeně prohlásil Huk. Pochvala od takového mistra mě skutečně potěšila. „Říkal jste, že dokážete stvořit ...Poutníka?“ Zajímal se Huk.

„Ano, tedy přesně řečeno, dokáže to pouze jen jediné pracoviště na světě. Je to nesmírně obtížné, ale jde to.“

„Podařil se vám husarský kousek!“

„No, abych vám řekl pravdu. Největší tíha ležela tady na mých mužích, to jim patří největší úcta.“

„Ano úcta.“ Řekl Huk. „A tu je potřeba patřičně ocenit. Kdy můžeme odejít?“ Zeptal se a mně málem vyrazil dech, tak nějak jsem tušil, že ho mám, ale teďka jsem spíše čekal handrkování o peníze.

„Můžeme třeba hned, ale jistě tu máte nějakou rozdělanou... práci.“

„Ano, to mám, ale váš...Jak mu říkáte? Poutník?“ Kývnul jsem. „Dosti mě zajímá... chápejte z čistě profesionálních důvodů...“

„Jistě, chápu.“ Uměl jsem si představit, že taková tělesná anomálie, jako je Poutník ho bude zajímat.

„Musíme bohužel spěchat, takže na zpáteční cestu bychom použili vrtulník... Jestli by to teda nevadilo?“ Uklonil jsem se.

„Ne, ještě jsem sice v podobném prostředí neletěl, ale pokrok nezastavíš!“ Také se uklonil.

„A cena?“ Zeptal jsem se, protože jsem myslel také na naše daňové poplatníky.

„Kolik tady máte?“ Zeptal se mně na rovinu, nečekal jsem to.

„No...máme tady půl milionu dolarů... Zbytek vám můžeme poslat na účet...“

„Tak je dejte sluhovi a bude to vyřízené.“ Řekl skromně Huk.

„Opravdu?“ Nevěřicně jsem se zeptal.

„Ano, někdy člověk musí udělat i dobrý skutek.“ Usmál se Ind. „Můžeme vyrazit.“ Dodal.

„No, ještě... slyšel jsem hodně o vaší ...práci. Mohl bych se kouknout na vaše...“

„Na mojí práci? Ale jistě! Pojd'te.“ Chytl mě za paži. „Ukážu vám to.“ Gurka předal sluhovi kufr s penězi a vyšli jsme ven z jeskyně.

„Pracoviště“ bylo kousek od Hukova obydlí, jednalo se rovněž o jeskyni. Hned za vchodem protékal malý potůček a padal do jezírka asi z třímetrové výšky. To bylo praktické hned ze dvou důvodů. První byl ten, že Huk měl dostatek čerstvé vody a druhý, že nebyl tolik slyšet šílený řev trýzněných osob. Vstoupili jsme do pravého pekla.

Huk šel první. Po levé a po pravé straně byly cely těch, kteří zde čekali na to, až na ně přijde řada. Jakmile viděli Huka, utíkali poděšeně na konec své cely. Byly zde i nějaké děti, trochu se mi při tom pomyšlení podlamovala kolena, ale to hlavní mělo teprve přijít.

Vstoupili jsme doprovázení šíleným nářkem do Hukovy pracovny. Jednalo se o jeskyni asi třicet metrů dlouhou a sedm metrů širokou, ale dosti nepravidelného tvaru. Viděl jsem neuvěřitelné věci... Nejprve jsme spatřili muže zbaveného všech údů a očí, nosu a uší. Jeho prázdné oční důlky vyžírali nějací slimáci, střeva a vnitřnosti měl vyhřezlé ven. Na nich se pro změnu živili žlutí odporní brouci. Pod kůží měl nakladeno tisíce vajíček. Jeho nářek byl hrozný. Poručík zvracel. I já jsem polykal žaludeční šťávy. To nejhorší ale mělo teprve přijít. Huk se usmíval na všechny strany, byl zřejmě se svojí prací spokojený. Ukazoval někam bokem. Když jsem se tam podíval, tak jsem viděl člověka ponořeného v nějaké vodě. Byl úplně stažený z kůže a házel sebou a řval.

„Už je tam půl roku.“ Usmál se Huk. Nemohl jsem uvěřit, jak dokázal takhle prodloužit utrpení. Nehodlal jsem to ale zjišťovat. Nebo ne na této půdě. Rozhodl jsem se, že až Huk pro nás vykoná práci, že se sem už nevrátí. Tohle bylo proti všem zásadám zdravého rozumu.

Viděli jsme lidi, jak jsou zaživa pojídáni odpornými stonožkami, které do nich nakladou vejce, z nich se vylíhnou larvy a ty pak dotyčného sežerou. Byla to hrozná a dlouhá smrt.

„Jste spokojen?“ Otázal se mě Huk, když jsem koukal na ženu, která byla jako prase zaživa opékána na malém ohníčku. Nemohla křičet, protože jí pusou vylézal železný rožeň. Jen podle třasu v loktech a kotnících jsem poznal, že je živá.

„To je žena čínského obchodníka s drogami, neplatil prý výpalné.“ Řekl na vysvětlenou Huk.

„Aha..., můžeme jít.“ Vykoktal jsem ze sebe. Rozhodl jsem se, že až ho zabijem, tak zavolám svoje americké přátele a nechám celou oblast vybombardovat. Z GPS máme přesnou polohu, tak nebude problém těmto chudákům ukončit jejich trápení.

Vyšli jsme ven, všichni včetně mně jsme byli zelení, jak okolní džungle. Huk se tvářil zcela nezúčastněně a řekl:

„Půjdeme?“

„A co nějaké vybavení?“ Zeptal jsem se. „Budete asi potřebovat nějaký...nádobíčko.“ Konečně jsem našel to správné slovo.

„Všechno mám sebou.“ Huk ukázal na zahnutý nůž a na kožený váček, který měl pověšený kolem krku a plátěnou kabelu.

„Výborně! Takže, Harissone, spojte se se základnou, ať nám sem okamžitě pošlou vrtulník. Automobily ať dopraví na základnu, později si je vyzvedneme.“

„Rozkaz pane!“ Odpověděl Harisson a my se vydali pomalým krokem přes džungli. Byl jsem rád, že se mi Huka podařilo tak rychle přesvědčit. Je to asi výzva pro člověka s jeho zaměřením. Huk se mně zeptal:

„Už jste ho zkoušeli vyslechnout?“

„Ne, ještě ne. Vedení je proti, ale já jsem jiného názoru.“ Odpověděl jsem. Huk pokýval hlavou.

„To je dobře, nesnáším když přijdu tam, kde se někomu nedařilo. Nedovedete si představit, jak jsou někteří lidé tupí.“ Kývnul jsem na znamení souhlasu, i když jsem mu vůbec nerozuměl.

„Nemám pas!“ Zarazil se Huk.

„To nevadí.“ Zasmál jsem se. „Nějak už to uděláme. To nebude problém.“ Myslel jsem si, že když nemá pas, tak to je jen dobře, alespoň ho nikdo nebude hledat. Nikdo o něm nebude vědět...

Navečer jsme došli na mýtinu a za další hodinu přilétla jedna Mi-17. Starý, omlácený ruský krám. Celá se klepala, ale nakonec jsme se přeci jenom vznesli do vzduchu. Huk, na to že letěl poprvé a ještě v takovém krámu, vypadal celkem vyrovnaně. Koukal dolů do temné džungle a usmíval se. Přisedl jsem si k němu.

„Asi to vidíte poprvé, takhle ze shora, co?“

„Ne, poprvé ne.“ Odpověděl.

„Ale vždyť jste říkal, že jste ještě nikdy neletěl...“ Namítnul jsem.

„To máte pravdu.“ Řekl a dál sledoval krajinu ubíhající pod sebou. Dál už jsme spolu nemluvili. Mezitím se vyzvraceli všichni členové mého družstva a i na mne přišla řada. Na základnu jsme dolétli po půlnoci. Tentokrát jsme cestovali C-17. To je čtyřmotorový proudový transportní letoun. Byl zde na výměnné misi a letěl na Rammstein. Je rychlejší a větší než Herkules. Dal jsem příkaz aby Herkules počkal, až místní vojáci dopraví naše Unimogy zpět na letiště a pak se vrátí domů.

Huk si zkoumavým pohledem prohlížel vnitřek Globemasteru. Cestovali s námi i nějací Američané, příslušníci speciálních jednotek, kteří učili místní vojáky bojovat proti Tamilům. Na Huka se koukali velice rozpačitě.

Cesta proběhla celkem v pohodě. Všichni jsme klímali na svých sedačkách, jen Huk nepotřeboval spát, pořád si prohlížel nosníky a pásový dopravník letadla.

Rammstein nás přivítal chladným počasím a deštěm. Vedle nás přistál malý rychlý bizjet, vystoupili z něho nějací civilové ověšení zbraněmi. Huk se mě zeptal:

„Kdo to je?“

„Nevím.“ Zakroutil jsem hlavou, ale podle letadla muselo jít o nějakou tajnou akci.

Tyhle nadzvukový bizjety jsou v Evropě pouze dva.

Čekali na nás s mikrobusem. Rychle jsme do něj přeběhli a vydali se na základnu.

„Budete si chtít asi odpočinout...?“ Otázal jsem se Huka, i já jsem zatoužil se pořádně vysprchovat a vyspat. Huk mě ale zase překvapil.

„Nejdříve bych se rád podíval na vašeho... na mojeho zákazníka.“ Huk na mne upřel ty svoje neodolatelné oči.

„Jistě.“ Tak z toho nic nebude. Chlapy jsem vyhnal ze sprch, s tím, že si to užijí později. Remcali, ale nakonec opustili sprchy a převlíkli se do čistých hadrů. I já jsem si vzal čisté věci.

S Hukem jsme nasedli do mé Audiny a sledování dalšími dvěma vozy se vydali na základnu.

„Jak se vám líbí moje auto?“ Zeptal jsem se Huka.

„Kůň je kůň.“ Odpověděl, prohlížeje si vybavení vozu.

„Byl jste někdy v Evropě?“

„Ano, ale to už je dávno...“ Nechtěl jsem naléhat a zeptal se raději na jiné věci:

„Čím začnete?“ Měl jsem na mysli postup při výslechu.

„Nejprve bych si vašeho člověka rád pořádně prohlédl a prozkoumal. Zjistil kde má citlivé body a pak se uvidí.“

„Za žádných okolností ho nesmíte uvolňovat z pout! Má nesmírnou sílu.“ Napomenul jsem Huka.

„To já mám taky.“ Odpověděl usmívající se Huk.

„To věřím, ale... On je jiný je silnější než jakýkoliv člověk. Zabil mi tolik mužů...“

„Jsem na něj hrozně zvědavý.“ Přerušil mě Huk. „Popisujete ho jako supermana.“

„Ale to on v jistém smyslu je. Například ta jeho regenerační schopnost...“

„To je vynikající, jestliže mu neustále regenerují orgány... tak to bude snadnější.“

Na to jsem nepomyslel, Huk je zřejmě prakticky založený člověk. Jsem rád, že je na mé straně.

Dojeli jsme před bránu. Strážný, když mne viděl za volantem jen zsalutoval a zdvihnul závoru. Huk se pořád bedlivě rozhlížel kolem sebe. Jestli skutečně dlouho neopustil ten svůj úchylný svět, tak se nedivím, že je z toho všeho hodně zmatený. Ale na druhou stranu, celkem dobře to skrývá. Já být několik desítek let v džungli a pak se vrátil do civilizace, tak se asi zblázním.

XXXXX

Cítil jsem nějaký klapot, skoro to znělo jako střelba. Pak nějaké hodně tlumené výkřiky. Když na bezpečnostní sklo vytryskla červená tekutina, usoudil jsem podle hustoty a rychlosti jakou stékala na zem, že se jedná o krev. Pochopil jsem, že se něco děje něco neobvyklého. Zkoušel jsem napsat svaly a přetřhnout pouta, ale byl jsem nějaký slabý. Kdyby mě pořádně krmili..., ale stejně by to asi nešlo. Pouta byla důmyslně umístěna. Pak se rozhostilo ticho, zanedlouho klaply dveře od mojí cely, ještě jednou jsem se vší silou zapřel do pout.

Nic.

První se objevil dosti zrychtovaný plukovník, držela ho čísi silná opálená ruka. Hned potom do mého úhlu pohledu vstoupil nějaký Ind. Měl na sobě žlutočervený hábit, převázaný černou stuhou a na hlavě modrý turban. Jeho plnovous působil důstojným dojmem, nejvíce mě však upoutaly jeho oči. Měl je žluté a takové...divné. Znamé.

Plukovník na tom byl špatně. Z uší mu tekla krev a neměl zuby. Ind se na mne usmál. „Á, pan kolega!“ Nechápatě jsem se na něj podíval. „Taky jste takový z ničeho nic zesláblý?“ Přikývnul jsem.

„Tak to je dobře.“ Řekl spokojeně Ind. „Když se potkají dva bloudivci, vždycky dojde k uvolnění energie. No pane kolego, neměli bychom to protahovat. Plukovník něco zablekotal, nebylo mu rozumět.“

„Ale ano, já jsem taky Poutník, nebo jak nám vlastně říkáte. Víte kolego...“ Ind se obrátil zase na mne. „...že nám říkájí Poutníci?“ Zase jsem přikývnul. Z Inda číselna nesmírná energie a síla.

„Otevřeš tady pana kolegu, ano?“

„Němám kódi.“ Šišlal plukovník. Byla z něj troska, je neuvěřitelné jak tento namyšlený parchant skončil.

„Stačí, když mi utrhnete tady ty dvě železa.“ Cukal jsem lokty.

„No to já bych hrozně rád, ale nemůžu se vás dotknout, to bychom omdleli... To vy nevíte?“ Udiveně se ptal Ind.

„Ne.“

„To jsou my věci... Soudě podle vašich očí pane kolego, vy už tady nějaký pátek budete, že je to tak?“ Otázal se Ind.

„Ano.“ Odpověděl jsem.

„A jak to je možné, že takové zásadní věci nevíte?“ Pokrčil jsem rameny. Tím se ale leccos vysvětlilo, například to, že jsem byl na Korsice tak zesláblý, když jsme se potkali s Karolínou.

„Pět set let.“ Dodal jsem.

„No vidíte! A jak to že to nevíte?“ Divil se Ind. Zase jsem pokrčil rameny, plukovník si nás s úžasem v očích prohlížel.

„Tady pan vojín... nám bude muset říct kódy na vaše uvolnění.“

„On je plukovník.“ Opravil jsem ho.

„Není!“ Zvolal Ind. „Já jsem byl kdysi generál Britské imperiální armády a degradoval jsem ho. Je to pouhý vojín.“ Když jsem viděl bolestný výraz v plukovníkově tváři, bylo mi ho na chvíli líto.

„Tak řeknete nám ty kódy!?“ Ind vytáhnul ze šatů dlouhou bílou tyčku a strčil ji Wolfovi do lokte a začal mu tam s ní rajbovat. Wolf řval a řval, až nakonec omdlel, ale Ind mu dal čichnout ke kapesníku a plukovník byl najednou čilý jako rybička. Po pěti minutách povolil.

„Výborně, vojíne! Tak se mi to líbí!“ Pak se obrátil znovu na mne. „Ne abyste mi radostí skákal kolem krku! Opovažte se.“ Zvednul při tom ukazovák, připadal jsem si před ním hrozně malý.

„Strpení.“ Omluvně pokrčil rameny. „Budem muset jít zase nahoru.“

Ležel jsem na lůžku, když tu vypadly z otvorů umístěných pod sklem tři granáty.

Kutálely se ke mně. Zavřel jsem oči. Obrovský výbuch mě udeřil do tváře.

Naštěstí jsem měl na sobě spoustu těch pout, takže jsem nebyl ani moc potrhaný, nejhůře na tom byla hlava.

Slyšel jsem úděsný jekot, že mi až stydla krev v žilách. Po půl hodině se mi uvolnila pouta. Sesunul jsem se na podlahu. Ind nakoukl do místnosti.

„Jste celej?“ Kývnul jsem na znamení souhlasu. „Moc se omlouvám, ale pana vojína jsem podcenil, to se mi nestalo dobrých tři sta let. Omlouvám se, už se to nestane.“ Zase zapadl zpátky a já další půl hodinu, co jsem se dával dohromady poslouchal nelidské úpění degradovaného plukovníka.

Uklidil jsem se do rohu místnosti, kdyby zase přišlo nějaké překvapení. Ve dveřích se objevil Ind, na zádech nesl zkrvavený ranec. Byl to Wolf.

„Pan vojín dostane za zvláštní služby prémii.“ Prohodil ke mně a jal se ho poutat na lůžko. Když byl hotov zase odešel a přinesl si dva kbelíky vody. Polil ho a nechal mu čuchnout zase k tomu kapesníku.

Wolf začal naříkat. Pak mu dal vypít nějakou červenou vodu.

„Uleví se vám.“ Chlácholil ho. Teprve teďka jsem si všiml, že Wolf na sobě nemá žádnou kůži.

„Jak to že ještě žije?“ Otázal jsem se Inda.

„Ale, to je takový prášek, který mi chtěl ukrást...“ Řekl Ind.

„Chcete se ho ještě na něco zeptat?“

„Ano, kam odjel doktor?“

„Jel d'o Montevraz, t'o je kousek od Bernu, je na nějakém š'at'ku... Pomožte mi...“

„Spokojen?“ Zeptal se mne Ind. Kývnul jsem.

Ind pak nacpal Wolfovi do pusy trychtýř a sáhnul do malé plátěné tašky, co měl přes rameno a vytáhnul z ní velikánskou stonožku.

Wolfovi vystoupili oči z důlků, něco zaskuhral, ale to už mu ji Ind pustil do trychtýře. Bylo vidět jak Wolf instinktivně polknul.

„Ták a je to.“ Usmál se Ind. „Užijete si spoustu legrace.“ Pak se otočil ke mně.

„Můžete chodit?“

„Snad ano...“ Zkusil jsem se postavit, šlo to, sice s obtížemi, ale šlo to.

„Měli bychom už vypadnout...“ Navrhoval Ind.

„Ještě moment. Musím s sebou vzít Karolínu. Mám s ní nějaké jednání...“

„To bude ale problém. Tři Poutníci v jednom autě...“

„Dáme ji do kufru.“ Navrhnul jsem.

„To by asi šlo. Tak ale rychle.“

XXXXX

„Svině!“ Přivítala nás Karolína.

„Tak to je ona.“ Ukázal jsem na ni. Ind pokýval hlavou.

„Je pěkná, a jak se vzpouzí...“ Zase se usmál. „Budeme ji muset znehybnit.“ Vyndal ze šatů tři jehlice a rychle je zapíchnul Karolíně do hrudního koše, pak do páteře a nad zadek.

„Dojděte pro vozík, já ji zatím otevřu pouta.“ Rozdělil práci Ind.

Všude po zdech byla krev a rozházené vnitřnosti, ten kdo to spáchal musel být opravdový mistr. Kolem se válely vystřílené nábojnice a občas bylo vidět i stopy po výbuchu granátu. Vozík jsem našel ve skladišti stavebního materiálu. Tam bylo pověšeno za nohy asi deset vojáků. Někteří se ještě hýbali. Dotáhnul jsem vozík a s ním i nějaké řetězy, kterými jsem byl spoutaný.

„Pořádně ji svažte.“ Napomínal mě Ind.

„Nebojte, v tom mám praxi...“ Hájl jsem se.

„Tak a teď to tu musíme vyhodit do vzduchu. Maj tu celkem příhodný skladiště...Pomůžete mi?“

„Jistě.“ Odpověděl jsem, když jsem dovázal Karolínu.

Natahali jsme do podzemí asi tunu výbušnin, nechápal jsem k čemu toho tolik potřebují. Za plukovníkem jsme zavřeli všechny dveře, aby ho výbuch nezabil a naposledy jsem

se podíval neprůstřelným sklem do cely, kde jsem strávil dva měsíce. Plukovník tam sebou škubal, stonožka se už asi pustila do díla...

„Vona si teďka teprve dělá místo pro mladé.“ Řekl mi za zády Ind. „Ale až naklade vajíčka... to bude tanec!“ Naše pohledy se naposledy střetly a já viděl v plukovníkových očích obrovský strach.

„Umíte to řídit?“ Zeptal se mne Ind, ukazujíc na černé Audi, když jsme vyšli konečně na denní světlo a já byl zase volný.

„Samozřejmě.“

„To je dobře, já jsem jel dneska autem poprvé... Sednu si dozadu.“

„Opravdu?“ Ind se trochu začervenál a pravil:

„To víte, já jsem ze staré školy, tyhle novoty...“

„Taky jsem si nemohl zvyknout, kůň je kůň. Ale tohle je pohodlnější...“ Nasedli jsme do vozu a projeli ohořelou vrátnicí. Odpálil jsem nálož, odpovědí mi byla tlumená exploze, zajímalo mě, jestli to plukovník přežil a jestli výbuch nebyl příliš silný. Za svojí vlezlost si plukovník zasloužil ještě chvíli zůstat naživu.

„Potřebujete nějaké doklady? Mohl bych vám je sehnat.“ Nabídl jsem se Indovi.

„Není třeba. Já už si nějak poradím.“

„Kdy jste tu byl naposledy? Evropa se dost změnila, teďka po vás chtějí pořád doklad totožnosti...“

„Naposledy jsem tu byl v polovině čtrnáctého století, taky jsem u sebe nic neměl, ale nemějte o mě obavy, já už se nějak protluču...“

„Ve čtrnáctém století jsem nebyl ještě na světě...“ Řekl jsem spíše pro sebe. Naproti nám se řítily hasiči a za nimi vojenský Hummer.

„Ti budou koukat...“ Usmál se Ind.

„Jak se vůbec jmenujete? Komu mám poděkovat?“

„To nestojí za řeč, jednou pomůžu já vám, podruhé pomůžete vy mě. Tak to je, jinak mi říkají Huk a vám?“

„Jmenuji se Verner.“ Představil jsem se Indovi.

„Těší mě, ale ruku vám nepodám, to bychom mohli skončit mimo silnici...“ Oba jsme se zasmáli. Jeli jsme na jih, pryč od místa mého dočasného nedobrovolného pobytu.

Nevím, co bych si bez Huka počal, byl to zázrak, že mi ho osud přihrál do cesty. Rozhlížel se na všechny strany. Nejvíc ho fascinovalo město. Byl jím doslova unesen.

„Tolik lidí!“ Volal ze zadního sedadla. Usmíval jsem se. Poprvé v životě jsem měl z někoho dobrý pocit. Cítil jsem se poněkud malátný, ale bylo mi příjemně.

„Co s ní chcete dělat?“ Zeptal se asi po hodině jízdy Huk.

„S ní? Nevím.“

„Ne abyste jí ubližoval! Zdálo se mi, že se nemáte moc rádi...“ Zase jsem se usmál.

„Dokážete číst myšlenky...“

„Není to tak těžké, v mojí profesi to je dost důležité.“

„Nebojte, slibuju že jí neublížím a že jí neublíží ani nikdo jinej.“

„Dobrá.“ Řekl. „Váš slib mi stačí.“

„Jak jste poznal, že jsme...kolegové?“

„Jak? No snadno, podle očí! To je základní rozlišovací znak. Pak jsem se cítil divně a to je pouze v přítomnosti dalšího bloudivce. A pak regenerace, ale to není na první pohled vidět.“

„Tak oči, hmm.“

„Jak to, že nic nevíte? To je divný.“ Pokrčil jsem rameny.

„Vy zase neumíte řídit auto.“

„To neumím...“

„A co vrtulník?“ Zeptal jsem se dál.

„Tím jsem včera letěl taky poprvé.“

„No tak vidíte. Ale říkal jste, že se poznáme podle očí, ale i lidé mají pronikavé, nebo zvláštní oči...“

„Kdo třeba, já žádného obyčejného člověka neznám, který by měl takové oči.“ Namítl.

„A co třeba Rasputin!“ Vítězoslavně jsem vykřikl.

„Rasputin byl přeci taky bloudivec! Sice jenom dva roky, ale byl!“

„Rasputin, že byl bloudivec?“ Nechápavě jsem se otočil na Inda.

„Koukejte dopředu, dyť nás zabijete...“

„Jak to, že byl Rasputin bloudivec?“ Naléhal jsem.

„Jak? To já nevím, ale na Sibiři působil jeden z nás, kdo znal recept a ten ho udělal...“

Pamatujete si, jak ho ta knížata mordovala? Trávili ho, pak po něm stříleli a on pořád žil. Nakonec se na něj sesypali a utopili ho... Měli ale štěstí, protože ne každý bloudivec má stejné schopnosti regenerace. Vy je máte celkem dobré, ale jsou i tací, kteří, když jim useknete ruku, tak jim do druhého dne naroste nová. Rasputin dobré regenerační schopnosti neměl, jinak by ho nezabili.“

Cesta nám příjemně ubíhala. Zjistil jsem, že Huk se narodil ve dvanáctém století jednomu zámožnému lékaři. Ten nedokázal vyléčit mocného krále a za to jeho syna odvedli do vězení. Otec, než ho odvedli, dal synovi vypít lahvičku s podivným lektvarem. Huk byl ve vězení třicet let, než syn toho nevléčeného krále zemřel. V kraji vypuklo povstání a všechny vězně osvobodili. Po této zkušenosti si Huk dával větší pozor, zjistil, že je prakticky nesmrtelný a dost silný. Trénoval v jednom království na území dnešního Laosu šerm a bojová umění. Dodnes z toho těží.

„Kde chcete vysadit?“ Zeptal jsem se, když už jsem téměř usínal za volantem.

„Raději někde ve městě, tam se zorientuju.“ Odpověděl ospale Huk.

„Opravdu nechcete nějaký doklad totožnosti?“ Zeptal jsem se znovu.

„Ne, já si poradím.“ Zastavil jsem v malém městečku na jihu Bavorska.

„Uvidíme se ještě?“ Zeptal jsem se. „Dlužím vám svůj život...“ Huk se usmál a řekl.

„Kdybyste měl problém, tak žiju na Srí Lance. Nic mi nedlužíte, já spíše životy beru, než je zachraňuji.“ Uklonil se a odešel. Díval jsem se na něj, dokud mi nezmizel z dohledu.

XXXXX

Byl čas sbalit kufry.

Byl to nádherný týden, sice poslední dva dny se přerušilo spojení, ale byl jsem tomu docela rád. V okolí Montevrazu je nádherná krajina. Je to takový zapomenutý kout Evropy, ale majitelé si stěžují, že je zapomenutý až moc. Mně to ale vyhovovalo a za ty dva týdny jsem nabyl ztracené síly a můžu se tak pustit do boje s plukovníkem, který už by měl touhle dobou být na Korsice. Až přijedu na základnu, tak ho hnedka sjedu, že neposlal žádné hlášení. Budu rovněž chtít znát podrobnosti toho jeho podivného cvičení. Už dříve jsem uvažoval, že bych do jeho jednotky nasadil špeha. Plukovník se sice pokusím o infiltraci úspěšně vyhýbá, ale vzhledem ke skutečnosti, že Poutník pro

nás nyní nepředstavuje žádné riziko, je vůbec otázka, zda existence jeho jednotky má nějaké opodstatnění.

Klíč jsem odevzdal na recepci, kde jsem ho předal rozpačité paní domácí. Za celou dobu pobytu jsme tu byly pouze tři hosté. Já a nějaký mladý pár, který jezdil po okolí na horských kolech a stravoval se jinde.

Když jsem vyšel před statek, ještě jednou jsem se rozhlédl a nasál do sebe zdravý alpský vzduch. Na parkovišti jsem uviděl stát černého Range Rovera s tmavými skly. „Á, hosti!“ Řekl jsem si spíše pro sebe, nasedl jsem do Nisana a připásal se. V tom někdo otevřel dveře u spolujezdce a nasedl.

XXXXX

„Dobré ráno.“ Řekl jsem polekanému doktorovi. „Musíme si popovídat...“